

הבקעה — הנם אחד מקולות המלחמה מפילייהמגור ביותר. קצינים שבויים אמרו, כי התוצאות בנסגעים לא היו אמנם כה גדולות כמו אלו של נאפאלם, אך ההשפעה הפסיכולוגית היתה כה רבה, עד שיש והיו נאלצים

להוציא את אנשיהם מתוך שדותיהם אף בעזרת דחישות ומחלומות, ובלבד להביאם שוב לידי תנועה — לאחר שעברה על גביהם טיסה מהירה ממטרת-אש זו.

ק ר ב ס כ י נ י ם

"העינים הכחולות הללו, כתי-השחוק הזאת על הפנים, כשהסכין הרוקה בין השיניים — לא במהרה אשכח".

מדברי אחד המשתתפים בקרב על אושה עם הדרוזים, ב-16.4.48 (עיין מערכות נ).

תמוה הדבר, אך עובדה היא — כמעט ולא נכתב דבר על השימוש המעשי בסכין לקרב-המגע. הסכין הוא נשק טוב-ביותר לקרב המגע, כי ברוב המקרים לא יספיק הקרבן להבחין בהתקרבותו. השימוש הרגיל הוא בחשכה, ובגלל פעולתו השקטה — ינוצל לכל אותם מקרים שהשקט רצוי בהם. כן מגיע תורו של הסכין כשאוזלת התחמושת. מכל מקום עיקר חשיבותו של הסכין הוא בניצול גורם ההפתעה. זריקת חופן-עפר (או "פיצוץ" שקית-גייר מלאה חול) לעיני היריב ביד השמאלית, שעה שהימנית תוקעת את הסכין בבטנו, ספק אם זו דרך אבירית דוקא, אך קרוב לודאי שבנסיבות ידועות היא יעילה ביותר.

הסכין נועד להשמיד את האויב, ומשום כך יש להיגמל מההרגל הנפסד להשתמש בו לצורך חידוד עפרון או פתיחת קופסת השימורים.

במלחמת העולם האחרונה נוצל הסכין לשני תפקידים עיקריים — הראשון: כנשק זרבי השמור לאותו הרגע כשכל שאר כלי הנשק יהיו ללא-הועיל; והשני: לתפקידים מיוחדים בהם נדרש ביצוע יעיל ושקט. היפנים היטיבו להשתמש בנשק זה, וכן נוצל ע"י יחידות קומאנדה או יחידות הפרטיזנים שבאירופה. אם כי רוב הצבאות — הן של בנות-הברית והן של מדינות-הציד — חילקו לחייליהם סכינים-פגיונות, הרי לא ניתן כל אימון במלחמת סכינים.

כאן המקום להטעים — שיש לבטל את אפשרות הלחימה בסכין ע"י הטלתו לעבר האויב. מעטים האנשים המסוגלים להטיל את הסכין לעבר מטרה מתנועת ולמרחק בלתי קבוע ולפגוע ביעילות. זריקת סכינים היא אמנות המתאימה לקרקס או לבית שעשועים. מדי הצבא העבים מצד אחד והעובדה שאי-פגיעה פירושה הישארות ללא נשק — מוציאים את הטלת הסכין מכלל דרכי-לחימה.

לסכין גם גורמים פסיכולוגיים, הפועלים הן על בעליה והן על קרבנה. וקודם-כל: אם החייל לא יראה בסכין את נשקו האישי — ספק גדול הוא אם ישתמש בו בשעת קרב. רובם של החיילים יבכרו להשתמש באגרופיהם מאשר לנצל את הנשק זה שבידם. על גורם פסיכולוגי זה — החובה להתגבר. החייל צריך להגיע לזריזות שימוש בסכין כמו בכידון. לאחר אימון שיטתי, הבנת ערכו של הנשק ושיסוע דחלילי-אימונים — תעלה רוחו הקרבית של המתאמן וירגיש אף בטחון בנשק שבידו.

נוסף לכך יש לנשק זה השפעה מברעת על האויב. הלהב המנצנץ באור מטיל אימה בלב המתנגד, ומשום כך רצוי מאוד שהלהב יבריק במיוחד. אין, כמובן, גם לזלזל בפניקה המתעוררת עם מציאת יריד שחוט, ממש לידך, מבלי דעת כלל מתי וכיצד נעשה הדבר.

הסכין, ככל כלי הנשק לטנח מגע, לא ישתמש בה חייל, שלא חונך להרוג את אויבו. והכננה כאן — להרוג במו ידיו, ולא ע"י קלע-עופרת המשוגר לעבר האויב ממרחק. חיל שאומן בסכין לא ייכנע לאויביו ולא ינוס-מפניהם. הוא יסתער עליהם כדי להשמידם. ואכן, רק לחייל כזה הסיכויים לנצח. (לפי "ירחון-הרגלים" האמריקאי)